

ทางออก ที่ไม่คาดคิด

โดย เดวิด ดิกสัน
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

เรื่องนี้เกิดขึ้น ในสหรัฐอเมริกา

เสียงออดตังขึ้นขณะที่ครู นิกเคลสส์ เยี่ยมชมบ้านคณิตศาสตร์ประจำ สัปดาห์บนกระดาน มีโจทย์ให้แก้หลาย ข้อ! ซึ่งจะใช้เวลาอย่างมาก

“ส่งการบ้านภายในวันศุกร์” ครูนิกเคลสส์กล่าว “ไม่มีข้ออ้างใดๆ!” ทุกคนโอดครวญ เดเรคอดหนึ่งถือ คณิตศาสตร์ของเขาลงในกระเป๋าเป้ที่ เต็มไปด้วยของอยู่แล้ว

โรงเรียนใหม่ของเดเรคต่างจาก โรงเรียนเก่าของเขามาก ตอนนี้อยู่อยู่เกรดหก เขาเรียนในโรงเรียนที่ ขนาดใหญ่กว่ามาก และมีนักเรียน มากกว่า วิชาเรียนก็ยากขึ้น และเขามี การบ้านมากขึ้นด้วย

แต่สิ่งที่เดเรคกังวลที่สุดคือเด็กคนอื่น ๆ บางคนดูใจร้ายมาก! เขาไม่อยากจะให้ ใครโกรธเขา

เดเรคสะพายเป้ไว้บนบ่าและเดิน เข้าไปในโถงทางเดิน มีเด็กทุกที่ เขาก็หัน หน้าและพยายามเดินไม่ให้ชนใคร บาง ครั้งดูเหมือนว่าการมองใครสักคนอาจ ทำให้พวกเขาโกรธ

“โรงเรียนเป็นอย่างไรบ้าง?” คุณพ่อ ถามคืนนั้น “ดีขึ้นไหม?”

“ก็ไม่เชิงครับ” เดเรคกล่าว คุณพ่อวางหนังสือลง “ลูกรู้ไหมที่ลูก

บอกพ่อว่าบางครั้งลูกกังวลว่าใครบางคน ที่โรงเรียนอาจโกรธลูกโดยไม่มีเหตุผล?”

เดเรคพยักหน้าขณะจ้องการบ้าน “พ่อนึกออกแล้ว” คุณพ่อพูดขึ้น “ลองยิ้มให้พวกเขาสิ”

แนวคิดของ
คุณพ่อจะได้
ผลจริงหรือ?

อะไรนะ? นั่นไม่ใช่สิ่งที่เดเรคคาดหวัง “ไม่รู้สิยะ” เขาพูด “ฟังดูแปลกๆนะ”

“ไม่มีอะไรแปลกเกินไปที่จะยิ้มหรือจะ” คุณแม่พูด คุณพ่อพยักหน้า “คงไม่เสียหายถ้าจะลอง เเงยหน้าขึ้นและ พยายามยิ้มให้กับทุกคนที่ลูกเห็น ค่อนข้างเป็นเรื่องยากที่จะ โกรธคนที่ยิ้มให้”

เดเรคนึกถึงแนวคิดของคุณพ่อ เขาสวดอ้อนวอนเกี่ยวกับ เรื่องนี้ก่อนเข้านอน และเขารู้สึกสงบ โอเค เขาจะลอง เข้าวันรุ่งขึ้น เดเรคกระโดดลงจากรถโดยสาร เด็กๆ จำนวน มากเบียดเสียดกันทางประตูหน้าโรงเรียน เดเรคเดินเข้ามา ข้างในโดยก้มหน้าเหมือนปกติ

แต่แล้วเดเรคก็นึกถึงแนวคิดของคุณพ่อขึ้นมาได้ แค่ ยิ้ม เขาคิด

เดเรคสุดลมหายใจลึกๆ และเงยหน้าขึ้น เด็กโตคนหนึ่ง กำลังเดินมาหาเขา เขาแก่กว่าเดเรคอย่างน้อยหนึ่งปี หรืออาจ จะสองปี เขาสวมเสื้อกีฬาและเดินด้วยก้าวใหญ่และเร็ว

เดเรคเกือบหลบสายตา เขาดูเหมือนเป็นเด็กประเภท ที่อาจจะผลักเขาลงไปโดยไม่มี การเตือนล่วงหน้า แต่เขา สัญญาว่าจะลองดู เขาจึงยิ้ม

ใบหน้าของเด็กชายอีกคนสดใสขึ้นเล็กน้อย หลังจาก เดินผ่านไป เดเรคก็หยุดเดินครู่หนึ่ง ตอนนี้อยู่ไม่รู้สึกร ะหมาแล้ว!

เดเรคยิ้มให้หลายคนระหว่างทางไปห้องเรียน เกือบทุก คนยิ้มตอบ! คุณพ่อพูดถูก ไม่มีใครโกรธคนที่ยิ้มให้ ขณะที่เขาเดินเข้าไปในห้องเรียน เดเรคคิดว่า โรงเรียนมัธยมต้นอาจไม่น่ากลัวอย่างที่คิด ยังมีอีกมากที่ เขาต้องเรียนรู้ และเขาก็ยังมีความกังวลอยู่บ้าง แต่การ ยิ้มช่วยได้ บางทีรอยยิ้มของเขาอาจช่วยให้ใครอีกคน รู้สึกดีขึ้นได้เช่นกัน ●

การเปลี่ยนแปลงอาจทำให้เครียด! เปิดไปที่ หน้า 38 เพื่อดูแนวคิดที่จะช่วยท่าน

